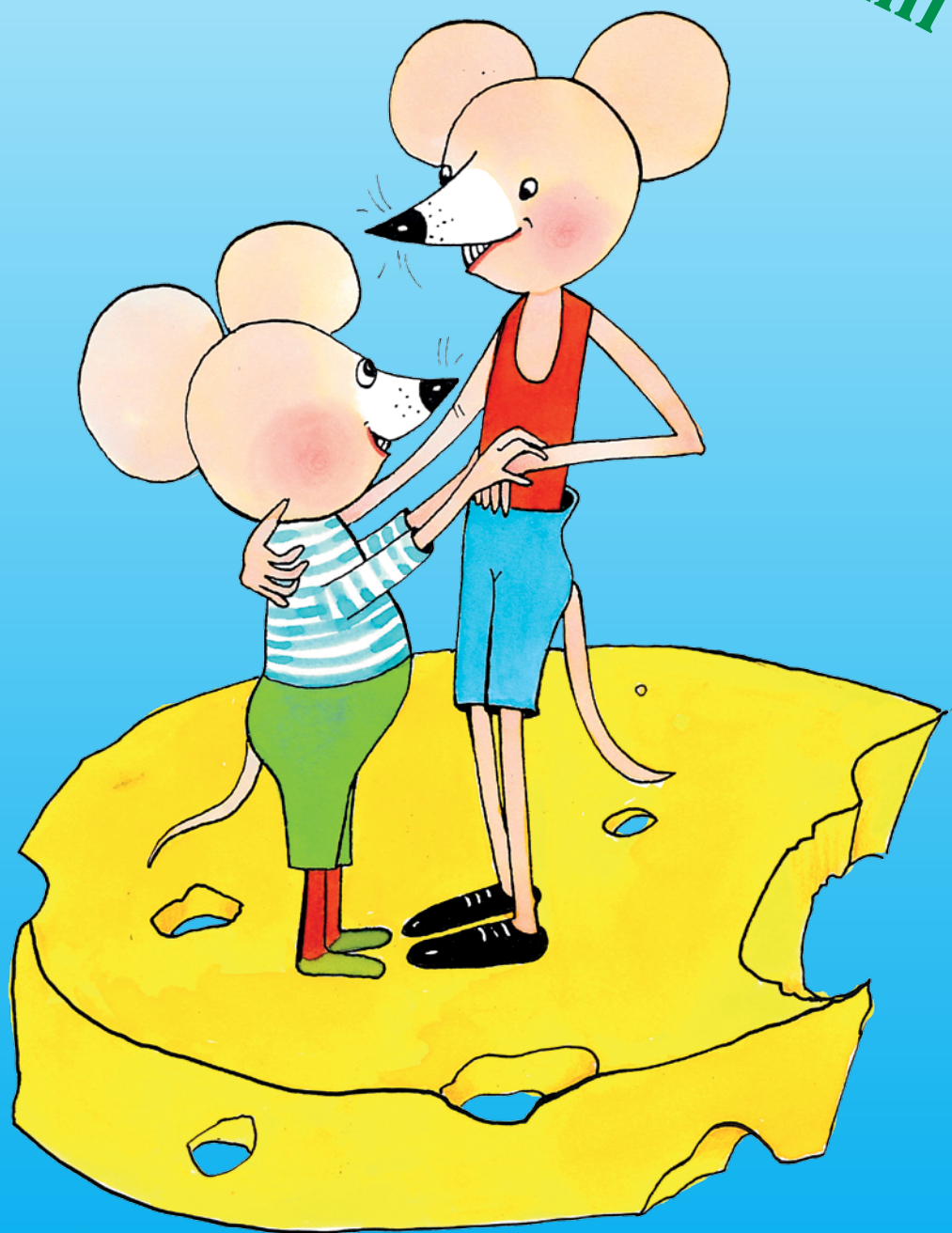

MYŠOVÉ

první super čtení s aktivitami

Ilustrace

Věra Krumphanzlová

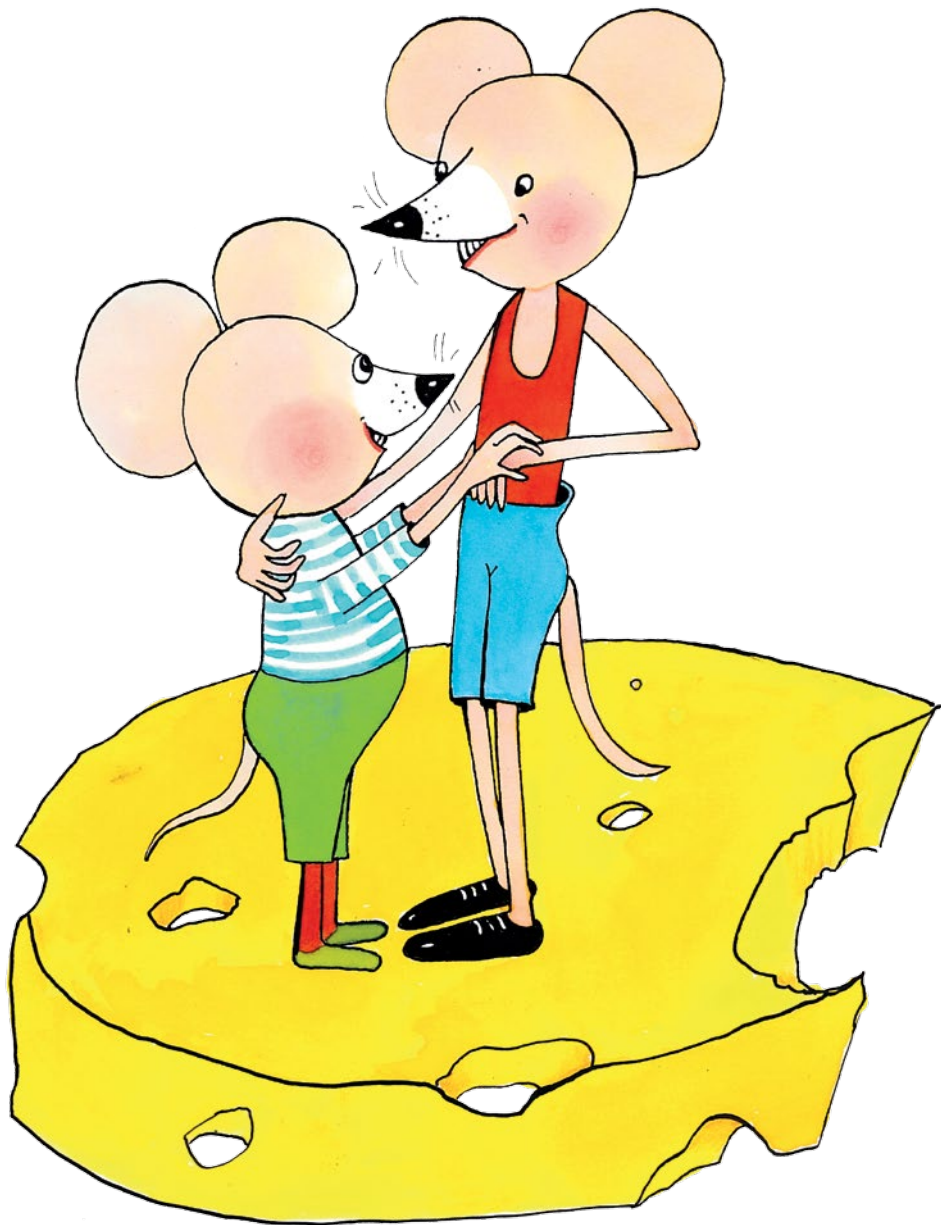
bambóok

Michal Vaněček

bamb**oo**k

MYŠOVÉ

první super čtení s aktivitami

Ilustrace

Věra Krumphanzlová

bambóok

Michal Vaněček

Michal Vaněček

MYŠOVÉ

první super čtení s aktivitami

Ilustrace Věra Krumphanzlová

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6508. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Grafická úprava a sazba Eva Hradiláková
Jazyková úprava Radka Svobodová
První vydání, Praha 2017
Výtiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2017
Ilustrace © Věra Krumphanzlová, 2017
Text © Michal Vaněček, 2017

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-9658-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-0223-5 (print)

Obsah

Jak se myšové narodili	6
Kam zmizel sýr?	8
Myšové v autobuse	10
Myšové v zoo	12
Myšové v supermarketu	14
Myšové na moři	16
Myšové v přístavu	19
Myšové v kině	22
Myšové v divadle	24
Myšové v laboratoři	27
Myšové ve škole	30
Všude dobře, ale doma je doma	32
Myšové zakládají školu pro myše	34

Zábavné úkoly

<i>Jak se myšové narodili</i>	<i>38</i>
<i>Kam zmizel sýr?</i>	<i>40</i>
<i>Myšové v autobuse</i>	<i>42</i>
<i>Myšové v zoo</i>	<i>44</i>
<i>Myšové v supermarketu</i>	<i>46</i>
<i>Myšové na moři</i>	<i>48</i>
<i>Myšové v přístavu</i>	<i>50</i>
<i>Myšové v kině</i>	<i>52</i>
<i>Myšové v divadle</i>	<i>54</i>
<i>Myšové v laboratoři</i>	<i>56</i>
<i>Myšové ve škole</i>	<i>58</i>
<i>Všude dobře, ale doma je doma</i>	<i>60</i>
<i>Myšové zakládají školu pro myše</i>	<i>61</i>

Řešení	62
---------------------	-----------

Jak se myšové narodili

V jedné myší rodině se jednoho dne narodili dva malí myšové.

Když tatínek uviděl prvního nově narozeného, pravil radostně: „To je ale roztomilá myška!“

„Je to myšáček,“ opravila tatínka maminka.

Čerstvě narozený myšáček zamžoural očičkama na tatínka a maminku a pravil: „Kamyš.“

„Cože?“ nechápal tatínek.

„To je přesmyška,“ zazubil se hlodavými zoubky myšáček.

„Přesmyčka,“ opravila ho zmateně maminka.

„Jaká přešmyška,“ stále nechápal tatínek.

„Myška – Kamyš, přesmyčka s písmenky,“ vysvětlovala trpělivě maminka, která začínala s obavami tušit, že tenhle myšáček bude asi geniální.

Druhý čerstvě narozený myšáček to celé jen pozoroval a občas prohodil: „Myšoň!“ a sháněl se po jídle.

Maminka s tatínkem si oddechli, že druhé dítě bude normální a zdravé, a začali svým malým myšům říkat Kamyš a Myšoň.

Myšové bydleli v domě u lidí, kteří se jmenovali Zámyšovi. Myší rodině se jejich jméno zalíbilo. Měli díru ve zdi za nábytkem, a dokonce viděli na televizi.

Zámyšovi tušili, že mají v domě myši, ale nemohli je najít. Jenom jejich desetiletý syn Bohoušek pravidelně nosil k díře za nábytkem sýr. A tak se našim myšům dařilo dobře. Chodili se večer dívat ven na televizi a hlodali u toho sýr, jak to odkoukali od lidí.

Kamyš byl menší a přemýšlivý, Myšoň byl velký a moc nepřemýšlel. Nedalo se mu ovšem upřít, že byl založen prakticky.

Když je takhle jednou zálibně pozorovala Zámyšovic kočka Mína, Myšoň zavelel k útěku, zatímco Kamyš se chystal pečlivě vypočítat, jak daleko může tlustá kočka doskočit s ohledem na svou hmotnost, sportovní založení a řadu dalších veličin.

Když se Bohoušek díval v televizi na kreslené filmy, myšové se dívali s ním. Se zájmem sledovali, co Pišta a Fišta provádějí kocouru Fousovi či jak na kocoura Toma pravidelně vyžrává malý Jerry. Kamyš se neustále pokoušel vypočítat, jak úžasně by podobným způsobem šlo vyžrát na Zámyšovic Mínu, ale Myšoň mu naštěstí tyto utkvělé představy vyvracel s tím, že ve skutečnosti by to nemuselo fungovat jako ve filmu. Kolikrát už viděli, jak Mína vítězoslavně nese domů uloveného myšáka!

Myšové se navzájem dobře doplňovali. Kamyš dokázal vypočítat, kolik sýra ještě zbývá v lednici, zatímco Myšoň jej nezřídka zachraňoval před následky jeho výpočtů.

Kam zmizel sýr?

Jednoho dne se v Zámýšovic domě začalo dít něco podivného.

Zrovna když Kamyš vypočítal, že Zámýšovi pojedou pozítří nakoupit další sýr, pravil Myšoň: „Kamyši, mně připadá, že v domě není ani noha!“

A opravdu. Začaly totiž prázdniny a celá Zámýšovic rodina i s Bohouškem odjela na prázdniny.

Kamyš se zamyslel a pravil: „Když tu není Bohoušek, nebude tu ani sýr.“

Dva dny čekali, jestli se sýr náhodou neobjeví na známém místě. Marně. Sýr se neobjevil. Kamyš se pokoušel vypočítat a vymyslet způsob, jak by mohli otevřít lednici, ale Myšoň ho přesvědčoval, že dva malí myšové lednici určitě neotevřou, a i kdyby, stejně bude asi prázdná.

Začali se procházet po domě v naději, že najdou něco k snědku. Naštěstí na prázdniny odjela i kočka Mína, takže jim nikdo v průzkumu domu nebránil. Jenže kuchyň i spíž byly pečlivě uklizeny od potravin, a když myšové dojedli všechny zapomenuté drobky, začalo jim být smutno. Stýskalo se jim po sýru. Copak maminka s tatínkem, ti byli ještě ze staré školy a nedělalo jim potíže schroupat někde na zahradě nějaké bobule a semínka. Ale myšové toužili po voňavém sýru.

„Měli bychom se vydat do světa hledat sýr,“ navrhl Myšoň.

„Do světa?“ vyděsil se Kamyš. „Viděl jsi přece v televizi, jak je svět veliký!“

Než ale mohl začít počítat, jak je svět veliký a co by je všechno mohlo potkat za nepříjemnosti, řekl Myšoň: „Buď půjdeme hledat sýr, nebo tu budeme chroupat nějaká hořká semínka.“

Kamyš znejistěl. Do světa se mu nechtělo, raději by v klidu něco počítal, ale po sýru toužil. Navíc podle toho, co viděli v televizi, musí být svět ohromně zábavný.

Nakonec se dohodli, že nejprve obejdou zahradu a rozmyslí se, kam jít.

Hned před zahradou byl chodník a u něj autobusová zastávka. Čekalo tam několik lidí. Vedle jedné paní stála na chodníku nákupní taška, ze které to velmi povědomě vonělo. Myšové se nerozmýšleli ani chvíli – a hup! Páni, v tašce byl čerstvý sýr. Ještě že je nikdo neviděl. Jenže ouha! Najednou u chodníku se skřípěním brzd zastavil autobus, paní popadla tašku, a než se myšové u sýra vzpamatovali, autobus se rozjel a s ním i nákupní taška.

Myšové v autobuse

V autobuse myšové opatrně vylezli z tašky a schovali se pod sedadlo. Přece jen nevěděli, jestli autobusem nejezdí taky kočky. Pozorovali, jak lidé nastupují a vystupují, a nešlo jim to do hlavy.

„Proč ti lidé jezdí sem a tam?“ mudroval Myšoň.

„Vypočítal jsem, kolik nastoupilo a vystoupilo cestou lidí!“ pyšnil se Kamyš, který si s sebou nezapomněl na cestu do světa vzít poznámkový sešit a tužku.

Jeli několikrát z konečné na konečnou. Byli najedeni sýrem z nákupní tašky té paní a Kamyš byl zaujat počítáním lidí.

„Zjistil jsem, že tam a zase zpátky jel úplně stejný počet lidí. Kdyby všichni zůstali, kde jsou, nemusel by autobus vůbec jezdit,“ pravil vítězoslavně Kamyš, který cestou odposlouchal od lidí, jak se ta vrčící plechová obluda jmenuje.

Myšoň jen pokrčil rameny, protože si nebyl jist, zda by někdo byl ochoten zabývat se bratříčkovými úvahami a zrušit kvůli tomu autobus.

Když už projeli celou trasu autobusu popáté, navrhl Myšoň, že by mohli zkusit na konečné vystoupit, že si myslí, že už toho Kamyš spočítal tak akorát.

Vystoupili na konečné. Dveře autobusu se zavřely a autobus odjel. Myšové stáli u veliké brány, na které byl nápis ZOO.

„Páni, co to je?“ zíral na bránu Myšoň.

„Zo-o-lo-gic-ká zahrada,“ přeslabikoval Kamyš, který se sám naučil z televize trochu číst. „Žije tam spousta zvířátek,“ vzpomněl si ještě.

„Tak to tam bude i něco k snědku,“ zasníl se Myšoň.

Vešli do zoologické zahrady. Vstupenky nepotřebovali, nikdo si jich ani nevšímal.

Myšové v zoo

„Páni, tady je zvířátek!“ užasl Kamyš při pohledu na plán zoologické zahrady.

„Přestaň je počítat a pojď shánět jídlo,“ táhl ho Myšoň od informační tabule.

S úžasem hleděli na obrovské zvíře, které mělo hrozitánsky dlouhý nos.

„To je přece slon,“ řekl Kamyš, „viděli jsme ho v televizi.“

„Já bych šel jinam,“ namítl s obavami Myšoň. „Kdyby na nás šlápnul, je s námi amen.“

Jenže slon neměl v úmyslu na naše milé myše šlapat. Jakmile je uviděl, sám se snažil dostat se od nich co nejdál. Myšové totiž netušili, že sloni se bojí myší. I myšů.

Pavilon šelem se jim moc nelíbil. Tygři a lvi jim až příliš připomínali kočku Mínu. Tyto šelmy byly také kočky, jenže mnohem větší.

Zato pavilon, kde byli nejrůznější hlodavci, je velmi zaujal. Tam bylo kamarádů! Dali se tam do řeči s nějakým cizokrajným myšem, nebo co to vlastně bylo. Ten jim dokonce skrz mříže své klece nasypal trochu zrní, aby se myšové najedli.

„To máš třikrát denně, tohle krmení?“ zeptal se s plnou pusou Myšoň.

„Mám,“ přikývl cizí myš, ale tvářil se posmutněle.

„Proč jsi tak smutný?“ zajímal se Kamyš.

„Jsem tu uvězněný,“ pokrčil rameny cizinec. „Mám co jíst, je tu teplo, neprší na mne, ale nemůžu nikam jít,“ roztesknil se.

Myšové se zamysleli. Nejdřív to tady vypadalo tak líbivě, že by tu snad i zůstali. Ale najednou na ně dopadla tíha toho, jak jsou tu všichni zavření a nemůžou nikam jít.

„A to nemůžeš ani nikam jet autobusem?“ zeptal se zkušeně Kamyš.

„Čím?“ nechápal cizí hlodavec, který svoji klec v zoologické zahradě nikdy neopustil.

„Ale ničím, pusť to z hlavy,“ mávl rukou Myšoň, „to bys nepochopil.“

Myšové poděkovali cizímu myšovi za jídlo a vyšli z pavilonu.

„Mě to tady už nějak nebaví,“ řekl posmutněle Kamyš.

„Jo, jsme v kriminálu,“ přitakal Myšoň, „jdeme jinam. Nemáme tu být.“

Proběhli pod plotem vedle brány a ocitli se venku před zoologickou zahradou. Přemýšleli, kam dál, kam půjdou hledat sýr.

Myšové v supermarketu

Hned kousek za autobusovou zastávkou byla veliká prodejna. Samoobsluha, prostě supermarket s potravinami. Zavonělo to odtamtud pokaždé, když se otevřely dveře, kterými procházeli lidé dovnitř a ven.

„Koukej, Myšoni,“ užasl Kamyš, „kolik jídla si lidé vozí. To přece nemohou sníst ani za... Počkej! Hned to spočítám...“

Než Kamyš dopočítal, že přibližně polovinu těch věcí musí lidé vyhodit, protože je nepotřebují, vonělo už těch věcí tolik, že Myšoň navrhl, aby se tam raději místo počítání šli podívat.

Myšoň se trochu obával, aby je nerozmáčkly automatické dveře, které se otvíraly úplně samy, když někdo procházel s košíkem.

Naštěstí Kamyš rychle spočítal, kdy je potřeba dveřmi proběhnout a jak rychle, takže se myšové dostali do prodejny celí a zdraví.

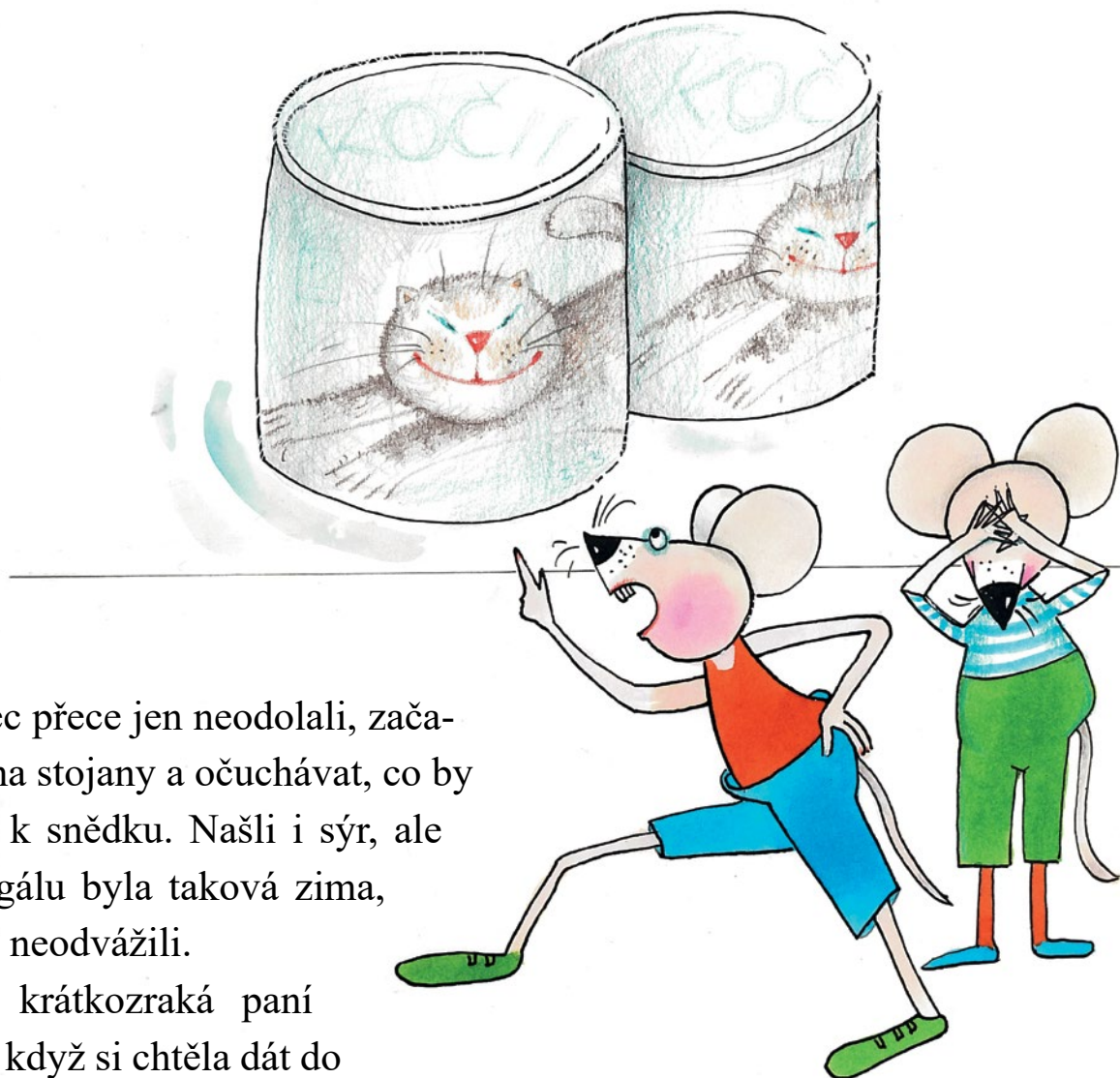
„Jé, podívej,“ ukázal Myšoň prstem do regálu, „kočka v prášku!“

Na krabičce byl obrázek kočky. Byl to regál s krmením pro domácí mazlíčky. Ale to myšové nemohli vědět.

„Kočku v prášku bych si s chutí dal,“ přisvědčil Kamyš, „ale je to moc vysoko a nemůžeme se tady prohánět všem lidem na očích.“

Nechali si tedy zajít laskominy na kočku a šmejdili dál mezi regály a hledali něco k jídlu.

„Měl bych spočítat, kolik je tady v těch policích různého jídla,“ napadlo Kamyše. Myšoň jen pokrčil rameny. Už se smířil s tím, že jeho myší bratříček pořád něco počítá.

Nakonec přece jen neodolali, začali šplhat na stojany a očuchávat, co by kde bylo k snědku. Našli i sýr, ale v tom regálu byla taková zima, že se tam neodvážili.

Nějaká krátkozraká paní vypískla, když si chtěla dát do košíku rohlík, a místo toho nahmátla v pečivu Kamyše, který počítal zrnka máku na každém rohlíku.

Myšové se sebrali a upalovali ven z prodejny. Jenže si spletli směr a vběhli do skladu. A ke skladu bylo zrovna přistavené auto, ze kterého to přímo božsky vonělo sýrem. Myšové neodolali a vlezli do auta. Bylo to veliké auto. Objížďelo prodejny a rozváželo sýry nejrůznějších značek.

Myšové vlezli do auta a vzadu v rohu našli několik polorozbalených sýrů, které asi při vykládání vypadly. Pustili se do jídla a jedli a jedli, až z toho najednou oba naráz usnuli.

Zdálo se jim o sýru a o kočce v prášku a neměli ani potuchy, že nákladní auto vyložilo všechen sýr a odjíždí neznámo kam.

Myšové na moři

Kamyš se probudil z podivného sna. Zdálo se mu, že se s ním všechno houpá a kymácí ze strany na stranu. Otevřel jedno oko, pak druhé, zkusil se postavit. Tak byl to sen, nebo nebyl? Kolem se všechno houpalo, Myšoň se houpal taky, i když ještě spal. Byl v nějaké tmavé místnosti, která byla celá kolem dokola ze dřeva.

„Myšoni, vstávej,“ zatahal Kamyš bratříčka za ocásek.

„Co se děje? Kde je sýr?“ blekotal rozespálý Myšoň.

„Kde je sýr, to teda nevím, ale všechno se tu houpe,“ vysvětloval pobledlý Kamyš.

„Kde to, u všech myšáků, jsme?“ rozhlížel se Myšoň.

„Kde byste byli. Na lodi!“ ozvalo se zčistajasna odněkud z druhé strany temné místnosti.

Myšové zamžourali do temného prostoru mezi nějakými bednami.

„Na lodi?“ rozpomněl se Kamyš. „Lod' jsem viděl v televizi a...“

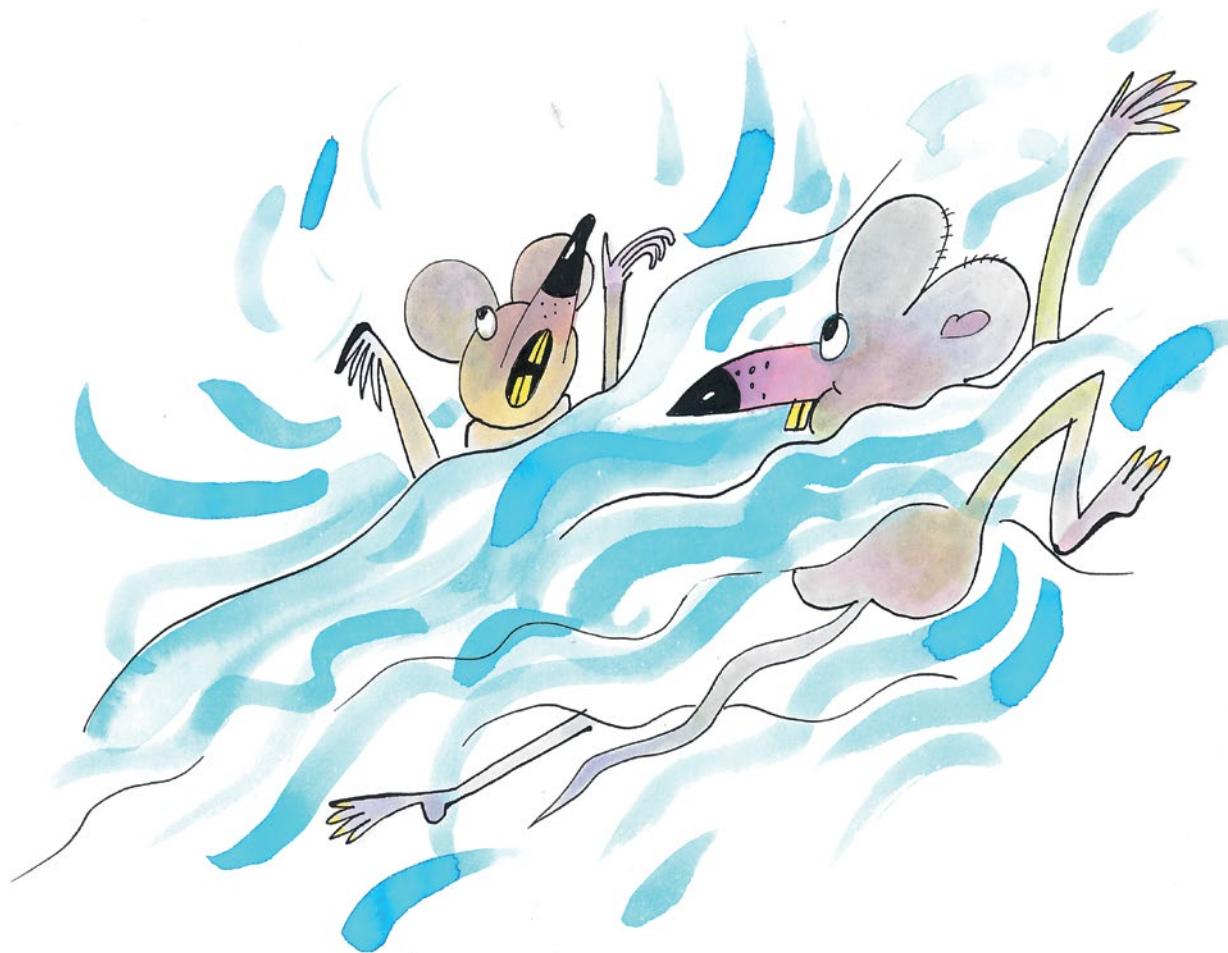
Odpovědí mu byl smích z několika hrdel.

„Kdo jste?“ zeptal se vystrašeně Myšoň.

Chvilku bylo hrobové ticho.

„My jsme krysové a šéfujeme tady té lodi,“ pravil někdo a vystoupil ze stínu.

Myšové kryse neznali. Na první pohled vypadali jako oni, jako myšové, ale byli o hodně větší.

Za prvním krysem vystoupil další a pak vylezlo ještě asi deset dalších krysů. Byli ošuntělí, otrhaní, zkrátka vypadali všelijak.

„My jsme krysové,“ zopakoval vrchní krys, „a vy nám budete sloužit.“

To je tedy nadělení, pomysleli si myšové. Že jsme raději nezůstali v zoo! Usnout v té prodejně, kde měli tak dobrý sýr, to nás přivedlo do pěkného neštěstí.

Ale nedalo se nic dělat. Krysů bylo víc a byli velcí a asi i suroví. A tak myšové drhli palubu, nosili krysům zbytky z kuchyně, uklízeli. Pranic se jim to nelíbilo, ale co mohli dělat? Z lodě nebylo kam utéct a k snědku se tu taky něco našlo. Ale bylo jim líto, že musejí žít jen v podpalubí a musejí těm darebákům sloužit. Navíc si dělali z Kamyše legraci, že je trouba, protože byl mnohem chytřejší než oni, uměl číst a počítat. A takoví vzdělanci hlupákům nikdy nejdou pod nos. A krysové byli hloupí víc než dost.

Myšoň byl mrzutý, považoval se za schopnějšího než jeho bratříček, ale s tolika hloupými krysami si nevěděl rady.

Jednoho dne přistihl Kamyše, jak pozoruje něco vysoko na stěně podpalubí a čmárá si k tomu do notýsku.

„Co to zase vymýšlíš za myšákoviny?“ povzdechl si nad geniálním bratrem Myšoň.

„Tamhle,“ ukázal nahoru prstem Kamyš, „tamhle je tlačítko, na kterém je napsáno POPLACH. Kdyby se podařilo spustit poplach...“

Myšoň mu skočil do řeči. „Tak za prvé to tlačítko nezmáčkneš, neb je vysoko. Za druhé spustíš poplach, ten skončí a co bude?“

Sečtělý Kamyš se usmál. „Vzpomněl jsem si na jedno přísloví, které jsem slyšel v televizi. A tady dole od toho tlačítka vedou drátky. Kdyby se malinko nahlodaly a spojily...“

Myšoň se na něj díval nedůvěřivě, ale pak si řekl, že hůř na tom být nemůžou. Nahlodal drátky.

„Které mám spojit?“ zeptal se.

„Jsou tu jen dva,“ zabručel Kamyš a drátky spojil.

Nahoře na palubě se rozječela siréna. Námořníci začali zmateně pobíhat a křičeli: „Lod' se potápí, zachraň se, kdo můžeš!“

Volání samozřejmě uslyšeli i krysové.

„Běda, lod' se potápí, musíme ji opustit jako první.“

Jestli to taky někde slyšeli, podobně jako Kamyš, nebo to měli krysové vrozené, to už se nedozvíme. Víme jen to, že vrchní krys zavelel: „Do moře!“ a všichni krysové naskákali za ním.

„Funguje to,“ usmál se uznale Myšoň na Kamyše, který se jen začervenál.

Námořníci naštěstí na lodi zůstali, když zjistili, že asi „ty bídné krysy přehryzaly kabel od sirény“, a dovedli po několika dnech lod' šťastně do přístavu.

A myšové po dlouhé době opět ucítili pevnou půdu pod nohama.

Otočili se za lodí, kterou připluli. Jmenovala se Mořská myšlenka. „Tak aspoň něco měla s námi společného,“ řekli si Myšoň s Kamyšem jako jeden myš.

Myšové v přístavu

Kamyš si sice vzpomněl, že přístav asi někdy viděli v televizi, ale přesto na to zírali s otevřenými tlamičkami. Obrovské jeřáby přenášely velké bedny sem a tam, nakládaly, vykládaly, lodě houkaly, odplouly a připlouvaly. Lidé pobíhali sem a tam, nastupovali a vystupovali, pokřikovali. To vám bylo hemžení, jaké myšové nikdy neviděli.

Sledovali to v němém úžasu, když tu je kdosi poklepal po rameni: „Nazdar, co jste zač, z jaké jste party?“

„Party?“ nechápali myšové a v duchu si povzdechli, že jen co se zbavili krysů, čekají je zřejmě nějaké nové lahůdky. Ten, co se jich ptal, byl nějaký otrhaný přístavní myš.

„Každý tady v přístavu je z nějaké party, to dá rozum, ne?“ nechápal pro změnu přístavní myš.

„My nejsme z party, připluli jsme na Mořské myšlence, zbavili jsme loď krysů a...“ začal o překot vyprávět Kamyš.

Přístavní myš se rozchechtal.

„Tak za to jste mohli vy, že ti troubové naskákali do moře?“

Myšové přikývli.

„Tady se to vypráví po přístavu jako veselá historka, že na lodi prý nastal nějaký planý poplach a krysové uvědoměle opustili loď.“

„Moc veselá historka to nebyla,“ podotkl skromně Kamyš.

„Tak pojďte se mnou, to z vás budou mít kámoši radost. Kryse tady totiž nikdo nemá rád.“

„Kam jdeme?“ zeptal se Kamyš s obavami, aby zase někam nevlezli.

MYŠOVA KRČMA

